

ството на Орфея. Кир наистина беше обмислил най-подробно това бягство. „От момента в който тръгнем, ти няма да се казваш вече Орфей, а Красил. А като си измениш малко и лицето, дори и да те срещнат съгледниците, те няма да те познаят.“ Орфей слушаше с възторг тези чудни кроежи за бягството, и вярата му в живота се възвръщаше. Те ще успеят, те ще се измъкнат, те ще избягат! Орфей ще види пак своя роден край, ще се качи на Орлов камък, ще засвири с поглед устремен надолу

зад реката, към малката къщичка със сивия покрив от тежки каменни плочи... И тогава той ще изсвири най-хубавата си песен...

На връщане към бедната рибарска хижа, Орфей пърхаше от радост. Пред дома на Кир беше се събрал сума народ. Жените бяха се сврели при старата и я разпитваха за необикновения гост. А тя